

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Návštěva

Policejní komisař Bareš si zapálil startku, usrkl turka a zkoumavě se zahleděl na protisedícího. „Tak vy, pane Světlane, tvrdíte, že jste se narodil 22. října roku 1909 v Plzni a že bydlíte na Karlově v Bronzové ulici číslo 15. Doklady? Nemáte! Říkáte, že jste si je zapomněl doma, tedy na Karlově. Musím vás ale upozornit, že ten váš dělnický Karlov byl zbourán někdy kolem roku 1975, takže ta vaše Bronzová ulice už neexistuje téměř čtyřicet pět let! Pane Světlane, dnes je rok 2020! Začneme tedy znova. Kdy a kde jste se narodil? Protože podle toho, co mi tu říkáte, by vám mělo být sto jedenáct let! Jen tak pro zajímavost. Je to teprve nedávno, co zemřel nějaký Jiří Vorel z Tachova ve věku sto sedmi let a dvě stě padesáti dní. Byl to nejstarší občan naší republiky. Dej mu Pán Bůh dobré nebe. Vypadal jak mumie, byl hluchej, téměř slepej a museli ho přebalovat. Smrt byla pro něho vysvobozením. Takže vám blahopřeju, protože na ta léta nevypadáte. Ne, že bych vám to nepřál, ale vocaď, pocad'. Tak teda znova! Proberem to opět všechno pěkně popořádku.“

Světlana poposedl na židli a jen tak lehce kývnul hlavou.

Bareš nahlédl do svých poznámek. „Jak jsem si zjistil v policejních archivech, opravdu jistý Ladislav Světlan na Karlově žil. A dokonce i v té Bronzové ulici. Ovšem je, či spíše byl, nezvěstný, a to od roku 1925. Ztratil se prý někde na Brdech, kde byl podle výpovědí jeho kamarádů na trampu. Jestli jste opravdu „ten“, jak tvrdíte, tak už neexistujete, protože jste úředně mrtvej. Ale jestliže jste to opravdu vy, tak kde jste byl, pane Světlane, celou tu dobu? Nikdo o vás nevěděl. Vaši rodiče i kamarádi, kteří nežijí už pěknou řádku let, měli za to, že jste se stal obětí násilné trestné činnosti.“

Chlápek byl nervózní, vystrašený, reagoval opožděně, ale na opakovanou otázku, kde byl celou tu dobu, ukazoval někam nahoru.

Světlana před několika dny přivezla do Plzně skupinka brdských ochranářů. Prý se potuloval kolem Padrt'ských rybníků, s nikým nekomunikoval a vůbec působil dosti pomateně. Byl bez dokladů, bez peněz a neměl ani tu nejnutnější turistickou výbavu, aby mohl přečkat jedinou noc. Zprvu všechno nasvědčovalo tomu, že Světlan patří úplně někam jinam, než na oddělení plzeňské kriminálky, ale pak ten případ dostal Bareš.

Bareš byl zvláštním kriminalistou. Používal metody, o kterých se v dnešní nové, moderní době nezmiňuje žádná policejní učebnice. No,

zkuste si například otevřít druhé aktualizované a rozšířené vydání Kriminalistiky od Viktora P. O Barešově metodě tam nenajdete ani řádku! Vážení, jestliže si myslíte, že používal jiné, třeba středověké metody vyšetřování anebo ty komunistické, které se zase tak moc nelišily s těmi výše uvedenými, tak se mýlíte.

Základem Barešova výsledku (správněji taktiky) je vyvolat u vyslýchaného chaos a znevažovat jeho výpověď. Prostě vyslýchanému jasně naznačit, že si všechno vymýšlí, že je všechno naprostý nesmysl a hlavně, že to co vypovídá, by nedokázal. To často vede k tomu, že se vyslychající namíchne, popudí a začne se vychloubat. Veškeré získané informace si komisař Bareš ověřuje pomocí olovnice anebo virgule. Virgule je takový ohnutý drát, který se zrovna tak jako ta olovnice v rukách povolané osoby pohybuje různými směry. No a tím si Bareš zjišťuje pravdivost výpovědi. A to je celé. To je ta Barešova metoda. Jo, a nemyslete si, že to také dokážete. Tak to né! To umí jen pár lidí! Jak to dopadlo? Bareš si jen přistrčil poznámkový blok a Světlan začal vypovídat.

„Bylo to někdy před otevřením střelnice na Brdech, tak kolem roku 1925. Jezdili jsme tam s osadou trampovat na Padrt'ský rybníky. Jednou jsme na Teslínech lovíli bobříka odvahy a tam se to stalo. Byl jsem v té době členem plzeňského aeroklubu na Borech. Co lítalo ve vzduchu, to mne fascinovalo. Znal jsem všechny ty Aera, ale to byly jednovrtulový dvojplošníky o rychlosti do dvouset kilometrů, v té době špička naší letecké výroby. Ale to, co jsem viděl nad rybníky - . Pohybovalo se to nehlučně, s ohromnou rychlostí. Pozoroval jsem ten světélkující talíř, a když přistál, šel jsem zvědavě blíž. Byl jsem tím strojem jak hypnotizovaný. Z talíře se pak objevila světelná koule a v ní obrysy několika vysokých postav. Bylo to tam, na Teslínech, kde později chtěli Američani stavět ten radiolokátor.“

Bareš dopil kafe a zapálil si další startku. „Jak můžete vědět, kde chtěli Američani stavět radiolokátor, když jste tady tak dlouho nebyl?“

Traper Světlan se jen ušklíbl. „Pane poručíku, já vím všechno! Já znám tajemství pyramid! Já vím, kde je potopena Atlantida. Já dokonce vím, kdo zavraždil Václava III. Také vím, kde je pohřben Adolf Hitler, kde je ukryta jantarová komnata a Štěchovický poklad. Znáám příběh vesmíru a cestoval jsem časem i galaxiemi.“

Komisař pohlížel na dno dopitého hrnku, jako by ho informace, kterou právě slyšel, ani nijak nezajímala. Lehce komíhal obsahem a studoval sedlinu. Dělá si ten chlap ze mě prdel, anebo to myslí vážně? Ale měl další

indicie, že asi nekecá. Otevřel svůj poznámkový blok na straně 16 s poznámkou: „přísně tajné.“ Nalezený hrob bytosti podobné člověku s nezvykle protáhlou lebkou, se třemi prsty na rukách i na na chodidlech, lokalita Teslíny.

„Poručíku,“ ozval se Světlan, „uvažujete správně, tu bytost tam opravdu tehdy pohřbili, proto tam taky před těmi lety přistáli.“

Bylo už hodně pozdě, snad kolem půlnoci. Bareš si zapálil další cigaretu a oknem pozoroval hvězdné nebe. V duchu uvažoval, kolik planet může být obydleno živými tvory.

„Komisaři, ty hvězdy nespočítáte. Vaši astronomové tvrdí, že prosté oko vidí za jasné noci na obloze asi 4500 hvězd. Dalekohled malé hvězdárny jich ale objeví zhruba na dva miliony! Ale ve skutečnost ... Stále ještě nevěříte?“

Barešovi přeběhl mráz po zádech, když si uvědomil že ten chlap je schopen číst cizí myšlenky. Nejdříve ten pohřbený... a teď tohle! Odešel do vedlejší kanceláře a přisunul si telefon. Při vytáčení čísla pozoroval průhlednou stěnou Světlana. Když pak telefon položil, s překvapením zjistil, že Světlan zmizel.

„Bareši, vy jste se patrně zbláznil,“ řádl pplk. Judr. Petr G. „Vy jste si nechal utéct takovýho chlapa. Uvědomujete si vůbec, jaké to může mít nedozírné následky? Jak se vám to jenom mohlo stát? Jak tohle všechno vysvětlím? Z ministerstva tady budou každou chvíli! Už jsem tam volal.“

Bareš se uštvaně rozhlížel po své kanceláři. „Jak se to mohlo stát? Tak to teda veliteli opravdu nevím. Asi jsem fakt přepracovanej. Vždyť tady před chvílí seděl. Tady přímo na té židli!“ Barešův pohled sklouzl na místo, kde opravdu před několika minutami seděl zadržený tramp Ladislav Světlan a teď tam najednou nebyl. Prostě věc naprosto nevídaná a také nepochopitelná. Podplukovník Judr. Petr G. rázoval po Barešově kanceláři a z očí mu šlehaly blesky. Zastavil se u okna poručíkovy kanceláře a pohlédl na ulici. „Tak už jsou tady, Bareš, jdu k sobě a vy se odtud nehnete, dokud vás nezavolám.“

Poručík Bareš vyklepl z krabičky poslední cigaretu, když dostal telefonický rozkaz: Bareš ke mně! Poručík cestou k šéfovi čekal to nejhorší, ale byl překvapený.

Petr G. byl v kanceláři sám a Barešovi ukázal na prázdnou židli. Podplukovník seděl za svým pracovním stolem, nervózně si pohrával

s plnicím perem a pohlížel kamsi do prázdna. Po nějaké době se jeho pohled zastavil u Bareše. „Pane poručíku, na toho trampa Světlan zapomeňte. Nikdy u vás nebyl a nikdy jste s ním nemluvil, jasný!? Prostě neexistuje! Rozumíte? Ne existuje!“

Bareš poposedl na židli. „Ale veliteli, vždyť ten Světlan seděl přede mnou zrovna tak, jako já tady před vámi!“

Petr G. se napřímil za stolem. „Poručíku, to co vám teď řeknu, je naprosto tajná informace. Vlastně bych vám to ani neměl říkat, ale podle mne byste to měl vědět. Měl jsem možnost nahlédnout do ufologického serveru Black Vault. Ti zveřejnili 700 zpráv, které americká CIA uvolnila pro potřeby Kongresu USA. Bareši, jsou tady! Jsou všude kolem nás! Všechno co děláme, děláme podle nich. Oni řídí chod naší planety!“

Bareš nechápavě pohlížel na svého nadřízeného. „Veliteli, obávám se, že vám tak trochu nerozumím. Kdo je kolem nás?“

Petr G. se opět shrbil za svým stolem. „No kdo, Bareš, přemýšlejte! Kdo? No přeci ti! A zrovna jako před nějakou chvílí Světlan, i podplukovník ukázal kamsi nahoru. Tak nezávejte na mne jak sůva z nudlí. Před těmi několika dny, kdy se objevil ten váš tramp Světlan na Brdech a i teď, kdy zmizel, byl narušen náš vzdušný prostor. Kým, jak a čím se zatím neví. Všechno se prošetřuje. Celý společný pohotovostní a integrovaný systém protivzdušné obrany Evropy zklamal. Představte si to. Všechno, co tady máme na obranu státu za takový prachy, je na hovno! Dám vám zdravotní dovolenou a Bareši, jazyk za zuby, nebo vám ho vlastnoručně ušmíknou a teď můžete jít.“ Bareš se vrátil do své kanceláře a stále nechápavě pohlížel na židli, kde ještě zcela nedávno seděl teď už neexistující tramp Světlan. Ale přece jen tady po Světlanovi něco zbylo. Poručík překvapeně zdvihl ze židle jakousi disketu s nápisem: „Co byste přece jen měli vědět“ Chvilku se na ni udiveně díval, ale pak ji nádherným obloukem přes celou pracovnu hodil do odpadkového koše. „Když neexistuje Světlan, neexistuje ani tohle!“ Kdyby hrál Bareš basket, byl by to krásnej trojkovej koš. Ale takhle?

3. místo Próza nad 23 let

Miroslav Neuvirt – Wandri